

resp. Frankrijk, Denemarken en Helgoland. In Nederland werd hij — afgezien van mijn Texelse waarneming — tevoren nimmer vastgesteld.

Summary: *Tryngites subruficollis*, new to the Dutch list.

On September 18th, 1955, a Buff-breasted Sandpiper (*Tryngites subruficollis*), associated with three Dotterels (*Charadrius morinellus*), was observed on the sanctuary „De Beer”, Hook of Holland. All diagnostic fieldmarks were noted: yellowish-buff underparts, Reeve-like upperparts, short and slender bill, small and rounded head, rather long neck, whitish eye-ring, white underwing with dark markings, ochre-yellow, rather long legs. The writer took a flight-photograph, which revealed the black-bordered, white underwing as well as an indefinite whitish stripelike patch on the midst of the upperwing.

At the same date, a bird was observed near Huizen, on the coast of the IJsselmeer, which very probably was also a Buff-breasted Sandpiper. On November 12th, 1955, a bird belonging to this species was observed near Amsterdam. On 19th-21th September 1955 a Buff-breasted Sandpiper was seen on the French isle of Ouessant, near the coast of Brittany. The writer mentions an observation of his own of this species on August 23th, 1953, on the isle of Texel. The Buff-breasted Sandpiper is a new species to the Dutch list.

Een Blonde Ruiter, *Tryngites subruficollis* (Vieillot) bij Amsterdam

door

J. E. SLUITERS

(With summary: *Tryngites subruficollis* near Amsterdam)

Op zaterdagmiddag, 12 november 1955, bevond ik mij op de nieuwe opspuitterreinen van Tuindorp Slotervaart in Amsterdam-West, gelegen aan de Haagweg en de Sloterweg.

Bij het betreden van de grote zand- en slibvlakte van deze opspuitterreinen, waar zich enkele ondiepe regenplassen bevinden, trof ik aan een van deze plassen een troepje vogels aan. Dit troepje bestond uit 21 Kemphanen (*Philomachus pugnax*), 9 Bonte Strandlopers (*Calidris alpina*) en een drietal Bontbekpluvieren (*Charadrius hiaticula*), terwijl er zich ten slotte nog een vogel bevond, die op het eerste gezicht zeer veel weg had van een zeer kleine Kempshaan. De vogel was in werkelijkheid slechts weinig groter dan de in de onmiddellijke nabijheid voedselzoekende Bontbekpluvieren.

Bij nadere beschouwing bleek mij echter al spoedig, dat deze vogel in geen geval een Kempshaan kon zijn, vooral ook daar ik hem met de aanwezige Kemphanen vergelijken kon. Houding, de totaal andere wijze van voedselzoeken en de manier van voortbewegen sloten deze overeenkomst verder uit, ondanks het Kempshaanachtige patroon van rug en vleugels. Wat verder opviel, was het ronde „pluvieren”-kopje met de zwarte snavel, die niet langer was dan de kop zelf.

Wel deed mij deze vogel enige ogenblikken denken aan de Bar-

tram's Strandloper (*Bartramia longicauda*), die ik op 23 augustus 1953 op Vlieland gezien had (Limosa 26, pp. 112—113). Alleen klopte de grootte niet en miste de vogel, die ik nu zag, de lange staart, terwijl de Bartram's Strandloper veel meer „getekend” was aan hals en borst en bovendien wit was aan de onderzijde. Wel vertoonde de vogel van 12 november een in verhouding even slanke hals en kleine ronde kop. Thans kan ik tevens wel bevestigen, dat mijn determinatie van de Bartram's Strandloper indertijd juist geweest is.

In dit verband is het misschien van nut even te wijzen op de overeenkomst in datum van de waarneming van Mr. J. KIST van *Tryngites subruficollis* op 23 augustus 1953 op Texel bij De Cocksdorp (zie zijn bijdrage op p. 61) en mijn waarneming op 23 augustus 1953 van de Bartram's Strandloper op Vlieland. Beide waarnemingen werden gedaan na een stevige Noordwesterstorm op 22 augustus 1953, die zeer wel mogelijk de oorzaak kan zijn van het verschijnen van deze vogels aan onze kust.

Om echter op de voor mij die middag onbekende vogel terug te komen, kunnen hier nog meer typische kenmerken vermeld worden. Ik was in de gelegenheid deze vogel zeker meer dan twee uren op het bovengenoemde terrein te observeren en het waarnemen werd bovendien nog ten zeerste begunstigd door prachtig licht van een laag staande zon in de rug, waardoor ook de kleuren zeer goed gezien konden worden. Slechts één ding heb ik gemist. De onder-vleugel van de vogel heb ik helaas niet goed kunnen zien, doordat hij zich meestal laag vliegend en over korte afstand verplaatste. De andere kenmerken waren echter zo duidelijk en van dien aard, dat ik de vogel, thuisgekomen, vrijwel onmiddellijk kon determineren als zijnde de Buff-breasted Sandpiper (*Tryngites subruficollis*). In de „Vogelgids” wordt deze soort Blonde Strandloper genoemd. Terecht merkt KIST in zijn publicatie op, dat deze vogel beter „Blonde Ruiter” genoemd kan worden. Houding, wijze van voedselzoeken en gedrag vertonen meer overeenkomst met die van onze ruiters dan met die van de strandlopers. The Handbook of British Birds zegt daarover op p. 287: „Habits differ from species of *Calidris*”. In dit verband zou misschien ook de Bartram's Strandloper beter een ruiter genoemd kunnen worden.

In de „Vogelgids” trof mij de overeenkomst, wat kleur betreft, van de afbeelding van de Blonde Ruiter tegenover p. 153 met de door mij waargenomen vogel. De enigszins rose-bruingele kleur van kop, borst, hals en onderzijde was bij het gunstige licht zeer opmerkelijk. Van lichter worden bij de onderstaart was bijna geen sprake. De leemkleurige veerranden van de „schubben” op vleugels en rug en de kleur van de onderzijde zouden kunnen wijzen op het feit, dat we hier in tegenstelling tot de waarneming van KIST e.a. met een adulte vogel te maken hadden.

Opvallend waren eveneens de vrij hoge poten, vuil oranjegeel van kleur, maar toch veel geler dan de poten van de drie bontbek-

pluvieren. De schedel vertoonde kleine donkere vlekjes, terwijl iets van een witte oogring zichtbaar was.

De vogel gedroeg zich vrij schuw. Tot ongeveer een 20 meter kon ik hem benaderen. Maar hier speelt waarschijnlijk het schuwe gedrag van de drie Bontbekpluvieren een rol, die telkens reeds eerder verontrust opvlogen. Hoewel hij geregeld in de nabijheid van deze Bontbekpluvieren werd waargenomen, sloot hij zich bij het opvliegen niet bij deze drie vogels aan. Aansluiting bij de andere soorten werd helemaal niet waargenomen. De wijze van voedselzoeken leek nog het meest op die van een Ruiter, zeker niet op die van een Pluvier of een Strandloper. Over het algemeen geschiedde dit voedselzoeken vrij driftig.

De indruk, die ik kreeg van de vogel in vlucht, was weer die van een Kemphen, vooral door de dikke ingetrokken hals. Maar het ontbreken van enig wit aan stuit en staart sloot iedere verwarring met *Philomachus pugnax* uit. De algemene indruk was die van een zeer donkere vogel. Opvallend waren de zeer donkere rug en de brede zwarte baan over de middenstaart. De bovenvleugel vertoonde in de vlucht in het geheel geen witte vleugelstreep, maar had bij de grote vleugeldekken als het ware een witte „scheme-ring”. Wat The Handbook daarover zegt, vindt men reeds vermeld in de publicatie van KIST.

Het geluid hoorde ik slechts één keer. Het klonk als een lage, korte „knutter”, die ik enigszins heb getracht te omschrijven met „trütt”. Het geluid vertoonde meer overeenkomst met het door The Handbook opgegeven „chwup”, maar dan met een r-klank, dan met het meestal opgegeven „pr-r-r-riet”.

Wat het gedrag betreft, viel vooral op, dat de vogel niet zoals de andere soorten bij het naderen opvloog, maar eerst aan het rennen ging en zich dikwijls daarna verdekt opstelde achter een enkel graspolletje of een klein plantje van de moerasandijvie. Tweemaal zag ik daarbij de vogel „zich drukken”, m.a.w. op het loopbeen gaan zitten, zoals ik dat ken van de Watersnip (*Capella gallinago*) en van de Kleinste Strandloper (*Calidris temminckii*). The Handbook vermeldt daarover: "Easily escapes notice on ground owing to habit of "freezing" when approached, standing immobile, not necessarily crouching, generally the reverse, but without movement. "If they start to move as one gets nearer, it is always on the run". Opvallend was bij dit rennen ook de gestrekte slanke hals.

De beide volgende dagen heb ik het terrein nogmaals bezocht en nauwkeurig afgezocht in de hoop de vogel nog eens te zien te krijgen. De Blonde Ruiter bleek vertrokken, evenals een groot deel van de andere soorten. Dat de waarneming van deze soort zo laat in het jaar niet op rekening van het „verdwaald” zijn behoeft te worden geschoven, blijkt wel uit het feit, dat diezelfde zaterdagmiddag van enkele andere soorten eveneens late waarnemingen werden gedaan, zij het dan op een ander gedeelte van deze opspuiterreinen. Zo werden nog waargenomen 1 Krombekstrandloper (*Calidris testa-*

cea), 1 Kleine Strandloper (*Calidris minuta*) en een tweetal Strandpluvieren (*Charadrius alexandrinus*). De beide Strandpluvieren waren kennelijk naar het geluid te oordelen juveniele exemplaren. Mogelijk zijn zij op deze terreinen uitgebroed.

Ten slotte ben ik dank verschuldigd aan Mr. J. KIST, die mij een afschrift van het manuscript van zijn publicatie elders in deze aflevering toezond.

Summary: *Tryngites subruficollis* near Amsterdam.

November 12th, 1955, a Buff-breasted Sandpiper (*Tryngites subruficollis*) was seen on a sandy-mud area near Amsterdam. The bird was mostly observed in the neighbourhood of 3 Ringed Plovers (*Charadrius hiaticula*), but neither associated with them, nor with the other birds feeding at a rainpool.

The first impression was of a Reeve-like bird, but size and colour of the underparts were different. Some resemblance was noticed with the Bartram's Sandpiper (*Bartramia longicauda*), a bird seen by the writer on August 23th, 1953, on Vlieland.

Several field-characters were noted. The bird was very probably an adult one. During flight a whitish patch on the midst of the upperwing was seen.

Approaching the bird, it ran away with neck "craned", then standing immobile behind some weeds. The bird was sitting on the tarsus twice.

De ondersoort van de Zwarte Zeekoet, *Cephus grylle* (L.), in Nederland

door

K. H. VOOUS

(Zoölogisch Museum, Amsterdam)

(With summary: The subspecific identity of *Cephus grylle* collected
in the Netherlands)

De Zwarte Zeekoet broedt niet in Nederland. Zijn dichtstbijzijnde broedplaatsen liggen in Schotland, Zuidwest-Zweden en Noorwegen. De soort heeft een hoog-Noordelijke verspreiding en broedt langs vrijwel alle kusten van de Noordelijke IJszee, van de Atlantische tot de Pacifische Oceaan. In dit gebied wordt een groot aantal ondersoorten onderscheiden, gebaseerd op geographische variatie van lichaamsgrootte, uitbreiding van de grote witte vleugelspiegel, uitbreiding van het wit op de onderzijde van de vleugel en op de vorm en de lengte van de snavel.

Zwarte Zeekoeten zijn vrijwel overal standvogels. Dat neemt niet weg, dat vooral tijdens koude winters op kleine schaal verplaatsingen in zuidelijke richting zijn vastgesteld. Door HOLGERSEN (1952) worden bovendien verplaatsingen van geringde Noorse broedvogels vermeld, die weliswaar onregelmatig zijn wat betreft de richting (ZW., ZZW., O.t.N.), maar die op betrekkelijk grote afstanden (280—1500 km) betrekking hebben. Hoewel de Zwarte Zeekoet in verband met het sedentaire karakter van de Noordelijke broedpopulaties slechts als een zeldzame verschijning in Nederland